

عنوان مقاله:

بررسی کمی و کیفی توده دست کاشت کهور پاکستانی (سمر) بر روی اراضی کشاورزی منطقه بردخون

محل انتشار:

همایش منطقه ای جنگلها و محیط زیست ضامن توسعه پایدار (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

لیلا گنخکی - عضو باشگاه پژوهشگران دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر

خلاصه مقاله:

کهور پاکستانی از جمله گونه ی غیر بومی بوده که سازگاری خود را با منطقه بردخون که در استان بوشهر قرار دارد و دارای اقلیم نیمه خشک عرضهای میانه قرار دارد، نشان داده، تکثیر آن آسان بوده که هم از طریق فعالیتهای انسانی با هدف ایجاد بادشکن، ایجاد فضای سبز و پارک ملی و تثبیت شنهای روان و هم از طریق فعالیتهای دامی به راحتی صورت میگیرد. این گونه دارای سیستم ریشه ای گسترده بوده و ریشه های خود را به آبهای زیرزمینی رسانده و باعث کاهش آن شده و همچنین مشکلات دیگری را برای کشاورزان، از جمله خورده شدن بذرها توسط پرندگانی که در این گونه لانه گزینی کرده اند و سایه افکنی درخت سمر به دلیل تاج پوشش گسترده در اطراف مزارع و تاثیر بر روی فعالیتهای زایشی گیاهان زراعی، همچنین پراکنده شدن سریع بذر توسط دام و سریع الرشد بودن این گونه و استقرار آن در اراضی کشاورزی و ایجاد فضای بیشتر جهت بادشکن و بوجود آورده است. این گونه دارای آفاتی میباشد که آنها را به مزارع انتقال میدهند از جمله: (سوسک بذر خوا *Acanthoscelides mimosae* (مگس سفید *Aleurodes niloticus* Pr.et *Hos* (کرم سفید ریشه *polyphylla olivieri* cast) (موش خرما *Funambulus penati* Wroung برای این منظور کشاورزان از گونه های بومی، مانند کنار، استبرق، گز و گونه های غیر بومی مانند اکاسیا سالیسینا، اکاسیا نیلوتیکا، اوکالیپتوس که اصلاح کننده و تثبیت کننده خاک هستند استفاده می کنند

کلمات کلیدی:

کهور پاکستانی، سایه افکنی، بادشکن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/123465>

